

Trende
Meget smukke Aandelige
Trøste-Psalmer,
Hvoraf
Et av Synden beængstet og af Mod-
gang fortrykt Menneske
kand
Imod Fortvivlelses Angreb og For-
følgelses største Bølger finde fast Grund
for sit Haabets Anker,
Saaledes begyndende:
Ach! min Siæl! hvi bedrøver,
Under sin egen Melodie:
Som, i Henseende til Musiqvens Composi-
tion, er ikke mindre velklingende end angennem.
Den Anden:
Er end Himlen fuld af Skyer?
Under egen Melodie:
Den Tredie:
Skal Sorgen engang dog
aldrig forsvinde.
Siunges som:
Dydædle Siæl, priisværdig Gudinde

Tronhiem, Trykt Aar 1741.

Den Første:

1.

Ach! min Siæl! hvi bedrøver du dig?
Om dog Lykken ey altid fornøyer dit Haab?
Tænk at Himlen paa Naade er riig,
Og GUDs Allmagt regierer i den Lob;

Slaaer end Modgang dit Haab tidt omkuld
Og forandrer din' Roser til Muld,
Himlen veed, hvad dig tienner best,
Har igien det beste til Rest,
Saadan Trøst
I mit Brøst
Fæster Rood
Giver Mood
Og Forsikkring, at Himlen er god.

2.

Lykkens brusende Vinde vel kand
Haabets Skib paa Fortvivlelses Banker henslaae,
At af Modgang, som svømmende Vand
Det tidt synes til Grunde at gaae;
Er Taalmodigheds Anker kun fast,
Om fra Borde gaae Stenger og Mast:
Skal du strande i Roligheds Havn,
Og til Siælens u-trolige Gavn,
Skue, at
Dyders Skat
Med Besvær
Findes der,
Der som Tornene Roser frembær.

3.

Solens Straaler ey Perlerne giêr,
Som i Moders sølv farvede Skaller er lagt,
Nogen Glands, men de skønneste blier,
Naar det regner og stormer med Magt,
Man med Tiden af Vigtighed faaer
Perler, naar man forsigtigen gaaer
Paa den Vey som til Dydernes Top
Med Besværlighed svinger sig op:

Thi got Taal
Naaer sit Maal;
Himlen giêr
Kronens Ziir
Den som taaligen tier og bier.

4.

Jeg derfor vil haabe og tro,
Og ald Modgang med trodselig Øyne belee;
Mig i Hiertet vil plante den Roe,
At mig intet kand hænde og skee,
Uden det som Himmelen vil
Sende, hænde og vende mig til;
Hans Barmhertigheds mægtige Haand
Hielper, styrker, min kusende Aand:
Saadan Trøst
I mit Brøst
Fæster Rood,
Giver Mood
Og Forsikkring, at Himlen er god.

5.

Vee mig arme udmattede Siæl,
Som er løben til Synden, som Hesten til Strid;
Suk og Sorrig mig plager ihel,
Ja forsøger sin yderste Flid;
Vee og Klage betager sin Roe
Og til grunde nedstyrter min Troe,
Ja mit Synde-fortaagede Mørk
Mig forvilder til Fristelsens Ørk;
Saa jeg veed
Intet Sted,
Dødens Skaal,
Vredens Maal,

Truer mig med Ævigheds Baal.

6.

Ach! min Siæl! hvi bedrøver du dig,
Og omgiver mit Hierte med Angest og Nød?
Hør dog Haabet, som raaber i mig:
JEsus borttog min Tvivl med sin Død!
Hans Barmhiertigheds kraftige Flod
Lædsker, styrker mit angerfuldt Mood;
Ja hans hellige Stribler og Saar
Heele Syndens forgiftige Skaar:
Vredens Prik
Jo forgik
Af den Skrift,
Og Forgift,
Da de Nagler der i gjorde Rift.

7.

Sterke Skiold mod tvivlraadige Skud,
Hvor bevæbner du mig imod Fristelsens Stød;
Fromme Frelser, min Brudgom, min GUD,
Ach, hvor er din Husvælelse sød?
Naar jeg tager dig korsfæst i Favn,
Finder jeg ævig-varende Havn
Søde Læge for den, som er svag
Styrk min Tro og mit Hierte indtag,
At jeg maae
Fast bestaae,
I den Troe
Søge Roe,
At jeg ævig hos JEsu maa boe.

Den Anden.

Er end Himlen fuld af Skyer;
Gaaer min Glæde-Soel alt ned,
Jeg med Bøn til GUD henflyer,
Hand best Raad i Nøden veed.
Vil mig Verden her ey føye;
Jeg ad Verdslig Lykke leer:
Thi jeg alt med Haabets Øye
Hisset bedre Lykke seer.

2.

Blæser kun I Modgangs Vinde,
Thi hvad skiøtter jeg derom:
Jeg til ingen Storm kand finde,
Jeg har i min JESU Rom?
Bruser kun Ulykkens Bølger,
I mig dog ey Skade gjør:
Thi min Siæles Skib jeg følger
Indtil Himlens Havn og Dør.

3.

Lad, o Siæl! ey Modet falde,
Kæmp, som det en Christen bør?
Drik kuns Verdens bittre Galde!
Thi dens Sukker Skade gjør;
Det er Kors, der giver Kronen
Dennem, som til Enden troe,
Da skal de besidde Trønnen,
Hvor GUDs Lam og Engle boe.

Den Tredie:

1.

Skal Sorgen engang dog aldrig forsvinde,
Skal det dog aldrig dages engang,
Skal jeg da ingen Glæde meer finde,
Skal Nætter og Dage gøres mig lang,
Mon dog mit Legem skal være udkaaren,
At jeg skal lide her Sorrow og Nød?
Da er jeg ulyksalig vist baaren,
Og jeg er aldrig til Glæden meer fød.

2.

O falske Lykke! hvor har du dog stræbet,
Før du fik styret din Vrede paa mig,
Du havde vel tænket, du vilde mig dræbet,
Men see hvor modig jeg strider mod dig,
Lad kun al Verden mig friste og dømme,
Og mig forfølge med løgnagtig Mund,
Jeg vil vel gjøre hvad mig best kan sømme,
Min GUD jeg vil elske af Hierte og Mund.

3.

Thi manges Tanker om mig monne være,
At mine Veye med Roser er strød,
Men jeg er til Fornøjelse og Ære
Fra Barns Been af Moders Liv fød,
Men iblant Roser kand Tornene findes,
Sukke og Kummer beblander min Mad
Her maa jeg stride om Seyer skal vindes,
Jeg til det Beste maa haabes endda,

4.

Min Friheds-Lader kand ofte udviise,
At jeg i Hiertet er lystig og glad;
Men Sorgen er dog min dagelig Spiise,
Suk og Graad forandrer min Mad,

Jeg haaber dog at det skal faae Ende,
Den GUD som fører det Herligen ud,
Han kand min Angest snarlig omvende
Jeg haaber og troer stadig paa GUd.

5.

Saalad kun Lykken og Verden alt tumble
Paa GUd alleene jeg sætter min Liid,
Og lad kun mine Modstandere brumle,
Slig Bagateller jeg slaaer udi Vind,
Den jeg oprigtig mit Venskab har givet,
Den skal til Døden forblive min Ven,
Ingen i Verden capabel skal blive,
Der skal bortdrage mit Hierte fra den.